

LLEONARD DELSHAMS

[LLEIDA] Sota el lema *Som una nació. Nosaltres decidim*, una multitudinària marxa de torxes va reunir ahir més d'un miler de persones que van recórrer el trajecte des de l'edifici del Roser,

punt simbòlic de la resistència de Lleida al setge borbònic del 1707, fins a la Seu Vella, on es va llegir un manifest unitari i va cantar una coral. La convocatòria, organitzada per diverses en-

titats cíviques i organitzacions polítiques, va tindre un to festiu i reivindicatiu i es va desenvolupar sense cap incidència destacable. No hi van faltar els emblemes independentistes.

La gran aflluència va fer que les columnes de gent omplissin tot el carrer d'accés a la Seu Vella, des del Mercat del Pla fins a la Porta dels Lleons. Es va crear així una espectacular imatge

amb la visió de les flames de les torxes serpentejant per la falda del turó de la Seu. La marxa de torxes serveix des del 2011 com a preàmbul de la Diada a Lleida.

Cap a un estat propi

JOAN RENÉ I HUGUET
PRESIDENT DE LA DIPUTACIÓ DE
LLEIDA

ELS DARRERS anys les commemoracions de l'Onze de Setembre han pres una dimensió i un sentit especials. La Diada Nacional de Catalunya ha esdevingut un veritable punt d'inflexió per a un país que s'ha cansat d'esperar respostes que no arriben i, quan ho fan, és en forma de reprovacions, amenaces i impropis.

El procés estatutari de 2006 i la sentència demolidora del Tribunal Constitucional, la publicació de les balances fiscals (que evidenciaven una sagnia continuada i insostenible de Catalunya), l'escanyament de la minsa capacitat financera de la Generalitat o la persecució de la

immersió lingüística a l'escola i la unitat de la llengua a tots els territoris de parla catalana ha conduït a un malestar progressiu i organitzat de la societat catalana.

Molts ciutadans d'aquest país tenen la sensació de ser al cap del carrer, tant des de l'aspecte nacional i social com des de l'econòmic, i reclamen una sortida urgent al marge d'un estat centralista i recentralitzador, que es creu inqüestionable i immutable. Contra molts discursos apocalíptics, l'evolució del mapa polític europeu desmitifica tossudament el principi sagrat de la intangibilitat de les fronteres dels estats i la doctrina imutable de deixar les coses tal com estan.

La història d'Europa demostra que aquests principis d'intangibilitat i inamobilitat han estat repetidament invalidats pels

fets. Des dels paus i tractats de Westfàlia i d'Utrecht fins a la descomposició a gran escala de l'antiga URSS, els estats constituïts d'acord amb les conjuncions polítiques i temporals no són ni eterns ni intocables. Com bé diu l'escriptor Joan F. Mira, l'única constant inqüestionable dels últims tres segles europeus és que "no hi ha res constant en la història d'Europa, i menys que res les fronteres, el nombre i forma dels estats i la seua estructura territorial".

El principi d'autodeterminació és previst per l'Organització de les Nacions Unides (ONU) i la carta de Drets Humans. Però difícilment s'aplica quan formes part d'un estat centralista com el nostre, de dubtosa qualitat democràtica, que tanca les portes a la diversitat cultural i nacional, i a la lliure determinació dels seus ciutadans. Contrà-

riament a Espanya, totes les accions institucionals, populars i multitudinàries a favor del dret a decidir que s'han donat a Catalunya des de l'any 2010 (siguin les del Parlament de Catalunya, els ajuntaments o les entitats socials), han estat d'una qualitat democràtica incontestable, tant portes endins com a ulls internacionals.

La Via Catalana per la Independència és també un gran exemple d'una societat proactiva, participativa i que sap organitzar-se. Un exercici de de-

El convenciment que volem decidir és una idea àmpliament compartida per la societat lleidatana

mocràcia a ultrança d'un poble, el català, davant d'un estat, l'espanyol, que es creu amo i senyor, part i jutge, etern i immutable. La viabilitat del futur estat català que molts anhelem comença al món local, perquè els ajuntaments són a la base de tota l'arquitectura democràtica, i les comarques i municipis de Lleida, al capdavant del procés. El convenciment que volem decidir per nosaltres mateixos i que Catalunya s'ha de convertir en un nou estat de la Unió Europea és una idea àmpliament compartida per la societat lleidatana.

En períodes excepcionals de la nostra història –el naixement de la Mancomunitat de Catalunya (1914), la creació de la Comissaria de la Generalitat (1932) i, evidentment, la recuperació de la Generalitat provisional (1977)– la Diputació de Lleida s'ha mantingut fidel a la voluntat del poble. Com ara, que Catalunya ha encetat la via dels passos lliures, la de l'estat propi, i molta gent està disposada a caminar-la.